

Nekrolog Henrik Palmstrøm, 18. mars 1998.

Henrik Palmstrøm, aktuar, dr. philos., er død, vel 97 år gammel. Så stilnet den uuttømmelige kilde av humor, viten og vidd. Vi er mange som er blitt beriket og som nå føler vemod.

Han arbeidet hele livet med tall. Som 22-åring fikk han Skjelderups gullmedalje for en avhandling om nordmenns legemshøyde, belyst gjennom rekrutteringsstatistikken. Siden ble han involvert i mange interessante oppgaver som var viktige for landet. Under krigen i forsvarsdepartementet i England fikk han kastet på bordet: "Finn ut hvor mye korn Norge trenger etter krigen." Han moret seg visst ofte over politikere som kom med sine store planer og ble lange i masken når aktuaren hadde satt dem i eksakte tall. Han ble en viktig utreder for hva vi i dag betegner som folketrygden, og regnet som sine lykkeligste år arbeidsåret i Studieselskapet Samfunn og Næringsliv, som avfødte boken "Pensjon og samfunn". Som mangeårig foreleser i statistikk ved Universitetet nådde han mange studenter som gikk i en god lære.

Ellers var hans arbeidssted Livsforsikringsselskapet Brage. Han var hele livet omgitt av papirer og bøker og likte å være oppdatert. Selv da yrkeskarrièren var over, tok han gjerne turen til Stortinget og leste stortingsproposisjoner som andre leser romaner enn si thrillere. Og så hadde han sine meninger om det. Om han ikke var så praktisk av seg, gjorde Eirene opp for det. Hun kjørte bil og dyrket jorden på stedet deres ved Hønefoss. På båndet fra Eirene på kisten sto det skrevet: "Takk for din trofaste kjærlighet." Det viser en nydelig side ved ham.

Når man holder seg klar helt opp i 97-årsalderen, er det mye interessant å fortelle. Bl.a. om oppdragelse i ærlighet. Han tok banen fra Ljan til byen for å gå på skolen, og det hendte det var så fullt at man ikke fikk betalt. Da ble man pålagt av sin far å betale dobbelt dagen etter.

Til høsten ville han ha vært 70-årsstudent, men det ville i så fall ha blitt en enslig fest, trodde han.

Man må vel si at han døde "mett av dage". Når viktigste orienteringsmidler, som syn og hørsel svikter for en som nettopp holder seg levende ved det, må man unne ham hvile. Fordi han var et menneske med et sterkt nærvær i sitt vesen, et sjarmerende, intelligent og entusiastisk vesen som han raust og gavmildt overøste oss med, merker man at han er borte. Han var en seriøs mann som bak sitt gutteaktig-gjøglende vesen. I sitt liv gjorde han gagns arbeide for sitt land, og med ringvirkninger for oss alle.

ELLEN AUBERT HELLERN